

KIMO DE ESKIMO

CHRIS ROCKAN

Kimo de Eskimo

Eigenlijk was Kimo geen echte Eskimo. Hij zag er wel naar uit en zijn vader en moeder waren ook echte Eskimo's, maar Kimo was heel anders. Dat kwam omdat hij niet was als de andere Eskimo's. Ook niet zo was als zijn vader en moeder. En daarom wilde hij niet meer bij ze wonen.

De reden daarvoor is, dat echte Eskimo's van alles eten. Als zij honger hebben eten zij vis en als zij er trek in hebben eten zij ook zeerobben en wel eens walrussen. Zelfs pinguïns vinden de Eskimo's overheerlijk. Vooral als ze daarbij een toetje van de ijsbeer kunnen eten.

Maar Kimo hield daar niet zo van.

Dat kwam niet omdat hij nooit trek had, maar al die dieren waren zijn vrienden. En Kimo vond dat je je eigen vrienden niet zomaar op kon eten.

Als Kimo honger had at hij alleen maar een enkel visje. Die waren er toch genoeg onder het ijs van de wijde oceaan. En als hij erge honger had at hij weleens twee visjes. Een enkele keer kwam het voor dat hij erge, erge honger had. Bij uitzondering at hij dan drie visjes.

Maar een toetje van ijsbeervlees at hij nooit. Daarom waren de dieren van de ijsvlakte ook vriendelijk voor Kimo.

Als hij Rob de zeerob tegenkwam in zijn mooie sneeuw witte pels, knikte Rob hem altijd vriendelijk toe. En als hij in zijn kajak voort peddelde langs de ijsschotsen kwam hij vaak Penny de pinguïn tegen. Samen met Wally de walvis gingen die twee dan wedstrijdzwemmen. Maar Wally de walvis won het altijd. Zij had dan ook een bijzonder grote staart waarmee ze zich zwiepend snel kon voortbewegen.

Penny de pinguïn werd dan meestal kwaad en schreeuwde haar dan snavelig toe: 'jij laat mij nooit eens winnen.' Waarop

Wally dan een beetje minachtend antwoordde: 'wat doet een vogel ook in het water.'

Kimo haalde dan de ruziemakers maar weer eens uit elkaar en zei lachend tegen de walvis: 'hé Wally, een echte vis ben jij niet want anders hoefde je niet steeds boven water te komen om adem te halen.'

Zo sloten die twee dan weer vrede met elkaar omdat de een van de ander wist dat ze allebei geen vis waren.

Maar Kimo was niet alleen een vriend van de dieren, hij was ook een soort van dokter voor ze. Als een dier wat mankeerde ging deze het allereerst naar Kimo toe om door hem geholpen te worden. Behalve Barend de ijsbeer want die was niet vriendelijk. Hij was dan ook geen vriend van Kimo.

Kimo wilde wel maar de ijsbeer niet.

Behalve die keer toen hij de hele ijsvlakte deed daveren van zijn gebrul. Zo hard ging hij tekeer dat er zelfs barsten in de ijsschotsen kwamen.

Aan het einde van de ijsvlakte kon Kimo het zelfs horen. Zo hard hij kon holde hij op de ijsbeer toe. 'Wat is er Barend?' vroeg hij tussen twee brullen door.

'ijn hek is 'ast.' brabbelde de ijsbeer met zijn bek wagenwijd open. En toen begon hij weer te brullen. Kimo stond te trillen op het ijs.

'Als je nu je mond eens dicht doet,' zei Kimo tegen de beer toen hij even moest adem halen voor een volgende brul.

'Misschien houdt die herrie dan vanzelf op.'

'ad han ik niet huffert,' zei de ijsbeer met zijn bek wijd open. 'Toe nou domme beer, houdt je kaken op elkaar en probeer het gewoon te zeggen.'

Kimo werd er een beetje kriebelig van.

Maar de ijsbeer bleef oorverdovend doorbrullen; en toen zag Kimo het.

Een reusachtig grote ijspegel zat klem tussen de tanden van de ijsbeer. Zodoende kon hij zijn mond niet dicht krijgen en verging van de pijn in zijn kaken.

‘Kom eens hier domme ijsklomp,’ zei Kimo tegen de ijsbeer. Met een groot brok ijs sloeg Kimo de ijspegel stuk. Met een klap deed de beer zijn mond dicht en het werd opeens doodstil op de ijsvlakte.

‘Nou, dat ding is er tenminste uit. Een heel wat beter gevoel lijkt me dat, niet Barend?’

De ijsbeer zei niets en keek Kimo alleen maar wezenloos aan. Kimo werd er bijna zenuwachtig van.

‘De meeste dieren zeggen op z’n minst dankjewel. Kan jij niets zeggen?’

Voorzichtig deed de ijsbeer zijn mond een klein stukje open en zei tussen zijn tanden; ‘ik moest van jou toch mijn kaken op elkaar houden?’

Kimo begon te lachen. ‘Maar toen wist ik nog niet dat er een ijspegel tussen zat.’

‘Bedankt,’ zei Barend toen maar en hobbelde weg.

Kimo keek hem na en dacht: ‘een vriendelijke ijsbeer is het niet die Barend.’

Dan was Rob de zeerob heel anders.

Op een keer lag de zeerob lekker te slapen op het randje van een ijsschots. Zijn achterpoten waar hij zo razendsnel mee kon zwemmen liet hij lekker lui in het water hangen.

Zodoende bemerkte hij niet dat een nog grotere ijsschots langzaam naar hem toe kwam drijven. Heel zachtjes gleden de ijsschotsen tegen elkaar, juist op de plek waar Rob de zeerob met zijn zwempoten in het water hing. Hij werd bekneld tussen de twee schotsen en begon dan ook hard te gillen:

‘Kimo kom heel vlug hierheen. Mijn poten zitten vast en straks worden ze er nog door het ijs afgeschroefd.’

Kimo was niet ver uit de buurt en hoorde de zeerob roepen.

Hij sprong in zijn kajak en stooft op het geluid af. Het leek wel of de zeerob een stuk door het ijs was gezakt. Maar dat kwam omdat hij zo diep klem zat in de scheur tussen de twee grote ijsschotsen.

‘Wat is er Rob?’ vroeg Kimo. ‘Wees nu eens rustig, kom hier en vertel het eens.’

‘Dat is het hem juist,’ riep de zeerob angstig. ‘Dat kan ik niet want mijn poten zitten vast.’

Uit zijn kajak haalde Kimo een hamer van been dat hij een tijdje geleden had gevonden onder een grote schots. Vroeger was het een bot van een walvis geweest. Met een paar flinke klappen verbrijzelde hij het ijs rond de zwempoten van zijn vriend.

‘Gelukkig, ik ben weer vrij. Heel erg bedankt Kimo. Bijna had ik moeten zwemmen zonder poten. Opschieten was er dan niet meer bij geweest. In het vervolg zal ik je bootje zo hard voortduwen dat je niet meer hoeft te peddelen.’

‘Kom maar eens terug als ik oud en slap ben. Nu hoeft het nog niet Rob.’

Niet lang daarna zat Kimo genoeglijk op een bankje van ijs en rookte een pijp met walrus snorharen. Zijn iglo had hij

gebouwd op de ijsvlakte aan de rand van de oceaan en hij keek naar Wally en Rob die tussen de ijsschotsen speelden. Opeens zag hij over de ijsvlakte iets wits en iets langs op hem toekomen. 'Is dat een wandelende ijspegel of heeft Barend de ijsbeer iets gekst uitgehaald?' Het kwam dichterbij en hij ontdekte dat het geen ijspegel was maar een man. Een man in een lange witte jurk die licht uitstraalde.

'Is er iets nieuws op het gebied van poolkleding uitgevonden of heeft die man een elektrische maaltijd gegeten?'

De witte gestalte stak zijn hand uit naar Kimo. 'Bent u meneer Kimo? Ik ben een engel.'

Kimo schudde zijn hand. 'Dag meneer Engel. Waarmee kan ik u van dienst zijn?'

'Mijn Baas heeft een boodschap voor u meneer Kimo. U kent mijn Baas?'

Kimo schudde zijn hoofd. 'Is dat de nieuwe president van Amerika?'

'Nee, Hij is de Baas van de hele wereld.'

'Komt u dan maar binnen. En stoot uw hoofd niet tegen de deurpost. Die is nogal laag ziet u. Ga daar maar zitten.'

Kimo wees naar een haardkleedje van plastic berenvel dat hij zojuist had gekocht in de winkel van de nederzetting een dagreis verderop. 'En wilt u een kopje poolthee?'

De engel begon te vertellen. 'Mijn Baas is erg blij met je Kimo. Je bent een vriend van alle dieren. En nu wil mijn Baas dat je ook Zijn vriend bent.'

Oh, moet dat?' zei Kimo alleen.

De engel zag dat Kimo het nog niet helemaal begreep. 'Mijn Baas heeft de wereld gemaakt. Alle dieren, mensen, bomen en oceanen zijn van Hem. De Vader van de Baas is de Meester, de grote Kunstenaar. Die heeft alles uitgedacht en vervolgens heeft de Baas het zo gemaakt.'

‘Maar heeft Inuïnu de god dat dan niet gemaakt? Dat heeft mijn moeder wel eens verteld. En je hebt niet veel aan hem, want je ziet of hoort toch nooit iets van hem.’

‘Welnee,’ zei de engel. ‘Die Inuïnu bestaat niet eens. Een verzinsel om het gemakkelijk te houden. Mijn Baas is de echte God. En zijn Vader ook. Hij wil met je praten en iets voor je doen.’

Dat was goed nieuws voor Kimo. ‘Laat Hem dan maar de Noordpool wat voor mij opwarmen. In de winter is het hier nogal frisjes. En als Hij toch tegen mij wil praten, dan meteen maar zo hard dat mijn vrienden het ook kunnen horen.’

‘Het werkt iets anders Kimo,’ grinnikte de engel hardop. ‘Luister. Mijn Baas wil je als eerste waarschuwen dat er booswichten komen die jou en je vrienden te pakken willen nemen. Als het zover is dan vraag je eenvoudig wat je moet doen. Diep van binnen hoor je dan een stem het juiste antwoord geven.’

‘Dus je Baas is iemand die wat zeggen kan in mijn gedachten?’
‘Precies. Je hebt het door. En vergeet niet, Hij is je Vriend. Vrienden laten elkaar niet in de steek.’

Kimo keek de engel hoofdschuddend aan. ‘Maar als je Baas niet tegen mijn vrienden wil praten, dan kan jij het toch wel doen?’

‘Dat is onmogelijk want zij kunnen mij niet horen en niet zien. Ik besta zelfs niet eens voor ze,’ zei de engel een beetje lachend. Hij zag Kimo’s verbaasde gezicht. ‘Roep maar een van je vrienden, dan zie je wel wat ik bedoel.’

Kimo kroop uit zijn iglo en floot naar Penny de pinguïn. De engel ging voor de deuropening staan en met open mond van verbazing zag hij dat Penny dwars door de engel heen liep. ‘Wat is er Kimo? Zie je de ijsvlakte smelten?’ Penny zag het verwonderde gezicht van Kimo.

‘Je loopt dwars door iets heen zonder het te merken en toch is het aanwezig. Kijk eens om je heen of je het kan zien?’

Penny stak haar snavel omhoog en keek Kimo met haar slimme oogjes begrijpend aan. 'Dat's niet zo moeilijk Kimo. Ik loop dwars door de lucht, maar zien kan ik het niet.'

'En mijn stem hoort ze ook niet,' zei de engel die pal achter Penny stond.

'Kan ik nu gaan Kimo?' Penny draaide zich om naar de uitgang. 'En bedankt voor je leuke raadseltje.'

Voor het eerst haalde Kimo weer adem. 'Asjemenou, wat ben jij me daar even dun engeltje.'

'Zie je nu wat ik bedoel? Alleen jij kan me zien en met me praten.' De engel wuifde even naar Kimo. 'En vergeet mijn Baas niet. Hij wil je Vriend zijn.'

Toen was hij opeens verdwenen. Het leek Kimo of hij opgelost was in de lucht.

'Dat gaat nogal snel. Zou hij oploskoffie gedronken hebben die hem bovendien verkeerd is gevallen?'

Kort daarna kwamen twee poolvossen buiten adem aangerend. 'Hé Kimo, heb je het al gehoord?'

'Ik hoor hier nooit iets,' zei Kimo. 'Wat is er?'

'De jagers komen er aan,' schreeuwden de poolvossen opgewonden. 'Volgende week kunnen ze al hier zijn.'

Kimo werd bleek van schrik. 'Bedoel je die mensen die zomaar zeerobben doodslaan?'

De beide poolvossen knikten Kimo toe. 'Zeg maar tegen je vrienden Kimo, dat ze gauw moeten verdwijnen.' Toen holden ze weer verder om de andere zeerobben verderop te waarschuwen.

Dat was een mooie gelegenheid vond Kimo, om de woorden van de engel eens te proberen. 'Wat moet ik doen Baas? Rob en zijn hele familie kan ik toch niet zomaar laten doodslaan?' Hij luisterde aandachtig maar hoorde niets anders dan 'rode verf' en 'sneeuwpoppen.'

'Nou, daar heb ik ook niets aan,' zei Kimo verontwaardigd.

'Dan maar zelf aan de slag gaan. Maar wat?'

En toen begreep hij het opeens.

Rob de zeerob had de poolvossen ook gehoord. Zenuwachtig begon hij alvast in het water te glijden.

‘Wacht eens even,’ riep Kimo hem toe. ‘Nog niet wegzwemmen. Zeg maar tegen je vrienden en je hele familie dat ze hier bij me moeten komen.’

‘Wat ga je doen Kimo?’ vroeg de zeerob hoopvol.

‘Dat zul je wel zien. Ik ben zo terug.’

Uit zijn huisje van ijs haalde Kimo een grote slee, hij riep zijn vier honden en spande ze ervoor. ‘Vooruit jongens,’ riep hij opgewekt, ‘naar het grote bos.’

Als een wervelwind schoot de slee vooruit. De honden renden zo hard als de sneeuwstorm, de slee achter zich aan sleurend. Zo stoven ze de hele dag voort over de ijsvlakte. Kimo stond op de slee en knalde vrolijk met een lange zweep in de lucht. ‘Zo gaat het lekker jongens,’ riep hij zijn honden toe.

De poolhonden hadden wel trek in een ritje en zodoende waren ze toen het al schemerdonker begon te worden, bij het bos aangekomen.

‘Ho stoppen maar, we zijn er,’ riep Kimo. Hijgend gingen de honden in de sneeuw liggen die onder de bomen lag.

Kimo wist dat sommige bomen een vuurrode bast hadden. En deze bast pelde hij nu van de bomen af. Net zoveel tot hij er een slee vol van had.

‘Vooruit honden, nu terug naar huis,’ riep hij de inmiddels uitgeruste dieren toe. Met dezelfde vaart stoven ze de maanverlichte nacht in.

Toen het dag begon te worden en de eerste zonnestralen over de ijsvlakte schenen, was Kimo weer terug in zijn iglo. Hij hakte en maalde de bast zo fijn tot er een vuurrode poeder overbleef.

‘Dat bedoelde de Baas toen Hij in mijn gedachten praatte. Nu nog water er doorheen en dan is het klaar,’ zei Kimo hijgend van het harde werken. Voorzichtig mengde hij het vocht en de poeder samen, tot het een vuurrode taaie vloeistof werd. ‘Zo,’

zei Kimo tevreden, 'nu hebben we verf die nergens meer vanaf gaat.'

Met een grote bus rode menie liep hij naar Rob de zeerob toe. 'Kijk eens Rob,' zei Kimo. 'Met die verf smeer ik een lange rode streep over je rug.'

Niet begrijpend keek de zeerob Kimo aan. Maar Kimo lachte maar wat en zei: 'als die verf op je pels zit, zal geen jager je meer dood willen slaan.'

'Ben je soms van plan om mijn mooie witte pels onder de rode menie te klieren?' vroeg Rob verschrikt.

'Welnee,' troostte Kimo hem. 'Ik schilder er alleen een mooie rode streep overheen. Dwars over je rug. Dat staat geweldig en bovendien laten de jagers je met rust.'

Een beetje twijfelend keek Rob de zeerob Kimo aan. 'Weet je dat wel zeker?'

'Natuurlijk,' zei Kimo zeker van zichzelf, 'want je pels is dan geen cent meer waard. En jij blijft in leven.'

'Vooruit dan maar,' zuchtte Rob. 'Als je het maar mooi doet.'

De hele familie van Rob en al zijn vrienden kwamen aangezwommen. Allemaal wilden ze zo'n mooie rode streep op hun rug hebben.

'Maar ik heb geen kwast,' riep Kimo opeens uit. 'die verf kan ik toch niet zomaar over jullie heen gieten?'

Toen kreeg hij een pracht van een idee. Hij pakte wat staarten van visjes die hij net had gegeten en riep: 'Kijk eens, dat zijn de kwasten. en nu nog een stok opzoeken.'

Nu is hout nergens op de ijsvlakte te vinden. Maar Kimo wist daar wel wat op. Hij greep zijn vissnoer en gooide die in het water.

De zeerobben keken verwonderd toe. 'Wat doe je nu? Een stuk hout kan je toch niet opvissen?'

'Ik probeer een stokvis te vangen,' riep Kimo hen toe.

Toen hij het snoer na een tijdje ophaalde spartelde er drie visjes aan. De eerste was een haring. 'Jou lust ik niet,' zei Kimo en gooide de vis weer terug in zee.

Verontwaardigd zwom de haring weg en mompelde: 'die jongen heeft geen smaak. Iedereen noemt mij zeebanket uit de oceaan.'

De tweede was een sardientje. Verwonderd keek Kimo de vis aan. 'Jij hoort thuis in de warme zee.'

Dat klopte dan ook want de vis bibberde van de kou in Kimo's handen. 'Ik geloof dat ik verdwaald ben meneer Kimo,' zei de sardien huiverend.

Kimo blies de vis warm met zijn adem. 'en nu maar altijd rechtuit blijven zwemmen tot het water warmer wordt.'

'Dank je wel,' zei de sardien toen Kimo hem weer in het water wierp.

De derde vis was een lange, schrale, stijve, stoude stokvis. 'Jou moet ik hebben,' riep Kimo verheugd en bond de staartenkwast aan de stokvis.

'Zo, nu heb ik een stokviskwast,' grinnikte hij naar de Rob. En hiermee schilderde hij een prachtige vuurrode streep op de ruggen van alle zeerobben.

Toen ineens schoot hem te binnen wat de Baas hem nog meer had ingefluisterd. Hij begon te lachen en mompelde: 'dus dat was het.'

Hij waarschuwde de zeerobben: 'we zijn nog niet klaar. 'We zullen die jagers een lesje leren zodat ze nooit meer terug zullen keren. Doen jullie mee?'

'Wat ben je van plan Kimo?' vroeg Rob de zeerob.

'Ik ga op elke ijsschots een zeerob van sneeuw maken. We maken geen sneeuwpop maar een sneeuwrobpop. Laat die jagers maar een sneeuwrobpop meenemen.'

De zeerobben begonnen te juichen bij dat idee en gingen meteen aan de slag. Spoedig waren alle ijsschotsen bedekt met poppen die precies op echte zeerobben leken. Alleen bewogen zij niet.

En toen kwamen de jagers.

‘Hoera, dat’s niet gek,’ schreeuwden ze. ‘Wat zien we daar? Wel honderd schitterende zeerobben met een prachtig witte pels. Mannen, sla ze dood.’

Half stikkend van het lachen keken de zeerobben met hun rode streep op de rug op een afstandje toe.

‘Die zijn even dom,’ grinnikte Rob de zeerob die rustig op een brede ijsschots lag toe te kijken hoe de sneeuwrobboppen werden ingedeukt.

De hele dag waren de mannen druk in de weer, maar toen ze de namaak sneeuwrobben wilde inladen bemerkten ze dat ze waren beetgenomen.

Ze schreeuwden zo hard van nijd naar elkaar dat zelfs de eenzame walrus kwam kijken wat er aan de hand was. Tussen zijn zware slag tanden gromde hij woedend: ‘wat is dat voor een gruwelijke herrie. Kan het dan hier nooit eens rustig zijn?’ Met grote slagen zwom hij op de mannen toe, klom half op het ijs en deed zijn enorme mond wagenwijd open. ‘Ga weg en verdwijn, misselijke herrieschoppers. Duvel op!’ brulde hij.

De mannen verstonden de walrus niet, maar zijn harde gebrul begrepen zij wel. En toen ze de enorme slagstanden zagen die recht op hen waren gericht, hadden ze door dat het kolossale dier vreselijk kwaad op ze was. Angstig voor het dreigende gevaar holden zij weg en bleven rennen tot ze veilig in het bos waren.

‘Nou,’ zei Kimo tevreden, ‘die komen nooit meer terug. Barend de ijsbeer had dat allemaal ook gezien op een afstandje. Op een wiebelende ijsschots ging hij zitten nadenken en kwam tot de ontdekking: ‘ik heb ook een mooie witte pels. Net als die zeerobben. Maar die jagers gaan nu geen zeerobben meer vangen. Hun pels is rood geworden. En wat gaan die kerels dan doen? Ja juist! Dan gaan ze mij vangen.’

Nadenkend keek hij naar de bus rode verf van Kimo en hobbelde toen van zijn wankele ijsschots af. ‘Ik wil ook rood,’ gromde hij voor zich uit. ‘Ik wil niet gevangen worden; en doodgeschoten lijkt mij helemaal niet zo fijn.’

Hij stapte op Kimo af. ‘Verf mij eens rood,’ zei hij alleen maar. ‘Nee,’ zei Kimo. ‘Ik verf jou niet rood.’

‘Waarom niet?’ Verontwaardigd keek de ijsbeer Kimo aan.

‘Omdat je altijd onvriendelijk tegen me bent,’ zei Kimo.

Daar schrok de ijsbeer van. Na een tijdje zei hij terwijl een rimpel van diep nadenken boven zijn blauwe neus verscheen: ‘ik zal ontzettend vriendelijk zijn tegen jou Kimo als je mij nu rood verft.’

‘Nee,’ zei Kimo voor de tweede keer. ‘Dat hoeft niet.’

Verbaasd keek de ijsbeer Kimo aan. ‘Ik ben nu toch je vriend? Wat is er dan aan de hand?’

‘Dat’s zo moeilijk niet,’ antwoordde Kimo met een lachje.

‘Jagers hebben het alleen op zeerobben voorzien. Niet op ijsberen.’

‘Maar ik heb ook een witte pels,’ klaagde Barend verontrust.

‘Ik moet echt een rode streep op mijn rug hebben.’

Kimo begon breeduit te lachen. 'Nou, vooruit dan maar. Als je het echt nodig vindt. Wat een vertoning zal dat zijn. Een rood geverfde ijsbeer.'

Hij greep zijn pot met menie en zijn stokviskwast en smeerde een lange rode streep op de rug van Barend de ijsbeer.

Tevreden stak deze zijn poot uit en schudde de hand van Kimo. Bedankt Kimo,' gromde hij nu eens niet onvriendelijk.

En zo gebeurde het dat niet alleen de robben op de ijsvlakte rood waren geverfd maar dat er ook een ijsbeer rondwandelde waar een streepje doorheen liep.

Een rood streepje.

En Kimo was niet alleen tevreden dat alles zo goed was verlopen, maar ook een beetje verbaasd. 'Die engel heeft gelijk gehad. De nieuwe Baas heeft mij een goed idee aangepraat. Ik kan zomaar met Hem spreken. Het is inderdaad geen Inuïnu, een soort van god, maar Hij is echt. Bedankt hoor Baas.

Kimo en de walvisjagers

Voor zijn iglo op z'n bankje van ijs, zat Kimo tevreden uit te rusten van zijn vermoeiende zeerobben avontuur. Genoeglijk lurkte hij aan zijn pijp met walrus snorharen. Zulke enorme rookwolken dampte hij uit dat het leek of hij in brand stond. Hij staarde over de wijde oceaan en ontdekte in de buurt van de horizon het topje van een mast dat zich snel naar hem toe bewoog. Een groot schip kwam aangevaren dat bijna net zulke grote rookwolken uitbraakte als Kimo.

'Verdorie,' zei hij een beetje kribbig. 'Het begint hier druk te worden met al die toeristen. En ik had nog wel gehoopt dat het hier aan de Noordpool wat rustiger zou blijven.'

Een beetje boos op het onbekende schip kroop Kimo z'n iglo binnen.

De hele nacht hoorde hij een hevig gebonk, geratel, gegier en gehamer uit de richting van het schip komen. Die morgen stond hij dan ook op met het gevoel of hij op een hard werkende heimachine had gelegen. Maar toen hij uit zijn iglo keek viel zijn mond open van verbazing.

'Goeie grutten,' riep hij verwonderd. 'Is dat een kanonneerboot geworden? Willen ze hier een basis van de Amerikaanse marine maken?'

De boot die er eerst uitzag als een gewoon toeristenschip was die nacht ingrijpend veranderd, doordat de bemanning een levensgroot kanon had gemonteerd op de voorplecht. De loop wees precies naar het huisje van Kimo.

'Ik hoop niet dat het ding afgaat,' mompelde Kimo verontrust. 'Want dan gaat mijn dak eraan.'

Het schoot hem te binnen wat de engel hem had aangeraden. 'Hallo Baas, ben je er nog? Er staat een kanon precies op mijn mooie iglo gericht. Het zou niet gek zijn als...'

De stoomfluit van de nieuwe kanonneerboot loeide drie keer en het schip stoomde langzaam weg.

‘Dat is nog eens een snelle bediening, Als het maar geen haastwerk is,’ mompelde Kimo verbaasd.

Gerustgesteld dook hij zijn iglo weer binnen. Maar niet voor lang. Penny de pinguïn kwam aangestormd, zo hard als zij nog nooit had gezwommen. Haar korte vleugelstompjes klepperden het water zo hard weg dat grote golven werden opgejaagd. ‘Kimo, Kimo kom eens hier,’ riep ze nogal paniekerig.

‘Wat is er Penny?’ vroeg Kimo die op het hulpgeroep uit zijn iglo was gekomen.

‘Ze hebben Wally de walvis gevangen en nu gaat ze vast dood,’ huilde Penny.

‘Als je gevangen bent hoef je nog niet dood te gaan. Vertel nu eens rustig wat er aan de hand is.’

Gejaagd zei de pinguïn: ‘ze schoten met dat kanon op Wally en nu zit ze met een lang touw vast aan die boot.’

Er ging een lichtje branden bij Kimo. Hij begreep wat er was gebeurd. Een metalen speer was afgeschoten waaraan een lange lijn vastzat. En die had de walvis getroffen.

‘Daar ga ik wat aan doen,’ zei Kimo. ‘Maar wat weet ik nog niet.’ Hoofdschuddend keek hij naar boven. ‘Dat was dus nogal knudde Baas. Die boot is terug en tot de aanval overgegaan. Is daar nog wel wat aan te doen?’

Hij luisterde ingespannen en hoorde zeggen diep van binnen: ‘ga er maar heen.’

‘Waarheen?’

‘Naar die boot natuurlijk’

‘Om ook te worden geharpoeneerd?’

Kimo hoorde een korte lach. ‘Ga maar; Ik help je wel. Of durf je niet?’

‘Niet durven? Ik wel,’ zei Kimo hardop.

‘Penny, ga Wally de walvis alvast waarschuwen dat ik er aan kom.’

Opgelucht dat Kimo wilde helpen zwom Penny weer terug naar haar gevangen vriendin. Alle dieren verzamelden zich nu om Kimo. 'Wat ben je plan Kimo?' vroeg Rob de zeerob.

'Ik heb een klein plannetje,' zei Kimo hardop denkend. 'Rob, als jij nu eens een niet al te grote ijsberg opzoekt en dat naar mij toe sleept. Laat je familie maar helpen.'

Op het moment dat Kimo even later in zijn kajak sprong zag hij dat een stevige ijsberg langzaam op hem af kwam drijven. Het gehijg van Rob en zijn familie was duidelijk daarachter te horen. 'Hier is je ijsberg Kimo,' hoorde hij de stem van Rob, 'maar wat je ermee wil doen is mij een raadsel.'

'Doe nu maar net of die ijsberg vanzelf naar dat schip drijft. Dan verschuil ik mij daar wel achter in m'n kajak.'

Rob begreep er niets meer van. 'Gaat het dan niet veel vlugger als je er gewoon naar toe roeit?'

'Helemaal niet; want als die bemanning van dat schip mij ziet, schieten zij een harpoen op me af. En ik heb net een nieuw bontjack aan.'

Langzaam dreef de ijsberg naar het schip met Kimo erachter verscholen. Gelukkig voor de Eskimo stapte de bemanning op het moment dat de ijsberg al dicht bij het schip was, net in een roeiboot om nog meer walvissen te verschalken. Een klein formaat harpoen was op de neus van het bootje gemonteerd. Met een flinke vaart roeiden zij de andere kant op, de wijde oceaan tegemoet.

In die tijd was de ijsberg langs zij het schip gekomen. Kimo enterde de kolossale kanonneerboot en stapte snel maar voorzichtig aan boord.

Aan de andere zijde van het schip hoorde hij hijgen en kreunen. Snel keek hij over de railing en zag Wally in het water liggen, vastgehaakt aan het schip. Een reusachtige harpoen stak recht overeind in haar rug. Een lange staalkabel zat aan de metalen speer vast en was aan de andere kant vastgemaakt aan een lier van de boot. De walvis hilde van pijn.